

EVANGELISCHE LANDESKIRCHE
IN WÜRTTEMBERG

به کلیسای پروتستان خوش آمدید

Willkommen in der
Evangelischen Kirche

Liebe Besucherin, lieber Besucher,

wir freuen uns über Ihren Besuch. Sie haben Zeit und Interesse, sich unsere Kirche näher anzuschauen? Es gibt viel zu sehen und zu entdecken. Über manches werden Sie staunen. Sie werden Fragen haben. Vieles wird Ihnen unbekannt sein, vor allem, wenn Sie selber kein Christ sind.

Diese Broschüre soll Sie bei Ihrem Besuch begleiten und Ihre Fragen beantworten. Nur wenn wir voneinander wissen, können wir in Frieden miteinander leben und unser Land gemeinsam gestalten.

Im Namen der Evangelischen Landeskirche in Württemberg heiße ich Sie noch einmal herzlich willkommen.

بازدید کنندگان گرامی

ما از دیدن شما خوشحال هستیم. آیا شما مایلید و وقت دارید که با کلیسای ما از نزدیک آشنا شوید؟ در اینجا چیزهای زیادی برای دیدن و کشف کردن وجود دارند که از دیدن بعضی از آنها حیرت زده خواهید شد. شاید پس از این بازدید برای شما سؤالاتی پیش بیاید. بسیاری چیزها برای شما نا آشناست، خصوصاً وقتیکه شما مسیحی نباشید.

در هنگام بازدیدتان از کلیسا، این نشریه میتواند پاسخگوی بعضی از سؤالهای شما باشد. تنها وقتی که ما از یکدیگر اطلاعاتی در دست داریم میتوانیم با صلح و آرامش در کنار هم زندگی کنیم و کشورمان را با یکدیگر بسازیم.

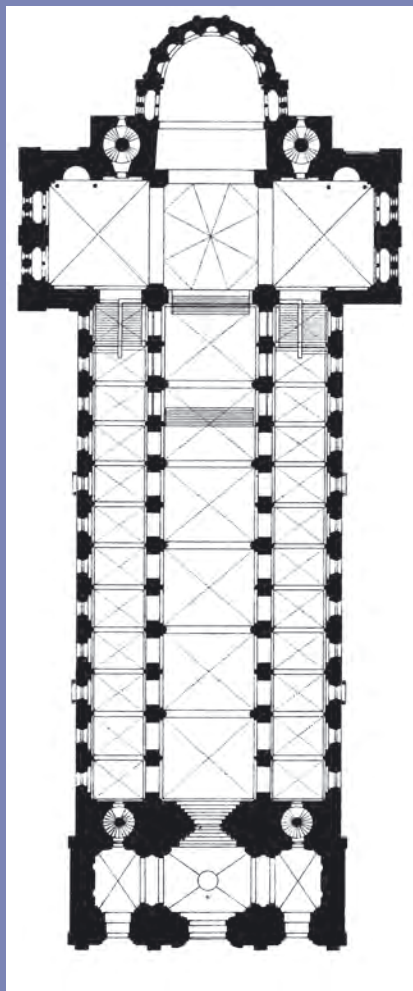
من به نام کلیسای پروتستان ایالتی، ایالت ورتمبرگ دوباره به شما خوش آمد میگویم.

دکتر فرانک اوتفريد يولي

اسقف کلیسای پروتستان ایالتی، ایالت ورتمبرگ

Dr. h.c. Frank Otfried July
Landesbischof der Evangelischen Landeskirche in Württemberg

1. Die Ausrichtung einer Kirche

Früher wurden alle Kirchen nach Osten ausgerichtet. Große mittelalterliche Kirchen haben dabei oft den Grundriss eines Kreuzes. Im Osten liegt Jerusalem; im Osten geht die Sonne auf und erinnert die Christen an die Auferstehung Jesu Christi. Das Kirchengebäude wird häufig auch als Kirchenschiff bezeichnet. Das Schiff spielt in der Bibel eine wichtige Rolle. Einige Jünger Jesu waren Fischer am See Genezareth und wurden von Jesus zu „Menschenfischern“ berufen (Lukas 5,1-11). In der „Sturmstillung“ (Markus 4,35-41) offenbart sich Jesus seinen Jüngern als der Messias. Christen glauben daran, dass der Auferstandene gemeinsam mit ihnen unterwegs ist bis zum Ende der Zeiten (Matthäus 28,20).

1-جهتی که کلیسا به آن سمت ساخته میشود

در زمانهای پیشین همهٔ کلیساها به سمت مشرق ساخته میشدند. زیر بنای اصلی کلیساهای بزرگ قرون وسطی اغلب به شکل صلیب ساخته شده بود. اورشلیم در مشرق زمین بنا شده است، خورشید در سمت مشرق طلوع میکند و مسیحیان را به یاد رستاخیز عیسی مسیح می اندازد. ساختمان کلیسا اغلب به عنوان کشتی کلیسا نامیده میشود. کشتی در انجیل نقش مهمی را ایفا میکند. بعضی از شاگردان عیسی در کنار دریاچه جنیسارت به شغل ماهیگیری مشغول بودند. عیسی مسیح به آنها لقب «صیاد انسانها» در راستای خدا شناسی داده بود. (انجیل لوقا فصل 5؛ آیات 1 الی 11)

عیسی مسیح هنگام «آرام کردن طوفان» (انجیل مرقس فصل 4؛ آیات 35 الی 41) خود را به شاگردانش به عنوان مسیحا نشان داد. مسیحیان ایمان دارند که عیسی مسیح رستاخیز کرده و در کنار آنها تا آخر زمان گام بر میدارد. (انجیل متی فصل 28؛ آیه 20)

Foto: Evangelische Kirche von Westfalen

2. Der Altar

Wer eine Kirche betritt, geht direkt auf den Altar zu. Er steht vorne und ist meist etwas erhöht. Auf dem Altar findet man die Bibel und ein Kreuz, ebenso Kerzen und oft auch Blumen. Obgleich Gott überall gegenwärtig ist, ist der Altar für Christen ein sichtbarer Ort der Hinwendung und Hingabe an den einen Gott. Beim Beten und Singen richten sie sich deshalb zum Altar hin. Die Bibel berichtet, dass schon Noah und Abraham einen Altar bauten, um Gott zu verehren, um ihm für seine Wegbegleitung und die Rettung aus Gefahren zu danken. Auch Jesus hat immer wieder Menschen eingeladen, mit ihm zu essen, alles zu teilen und Gemeinschaft zu erfahren. Dabei überraschte Jesus die Frommen. Denn er hat Menschen eingeladen, die sonst ausgeschlossen wurden: Sünder, Prostituierte, Arme und Kranke. Die christliche Gemeinde versammelt sich in dankbarer Erinnerung am Altar, der auch als „Tisch des Herrn“ bezeichnet wird. Dort empfangen und teilen Christen das heilige Abendmahl, zu dem jeder Getaufte eingeladen ist, der Gottes Nähe sucht, auf seine Vergebung und seinen Segen hofft.

2-محراب

هر شخصی که وارد کلیسا میشود، مستقیم به سمت محراب میرود. محراب جلوی کلیسا قرار دارد و تا اندازه ای از سطح زمین کلیسا بالاتر ساخته شده است. روی محراب یک کتاب مقدس، یک صلیب و همچنین شمع و گل قرار گرفته اند. از آنجائیکه پروردگار همیشه همه جا حضور دارد، محراب نیز برای مسیحیان یک مکان مشخص برای رو آوردن و تواضع به درگاه پروردگار است. به همین دلیل مسیحیان هنگام دعا کردن و سرود خواندن به سمت محراب قرار میگیرند. در کتاب مقدس اشاره شده است که نوح و ابراهیم محرابی ساختند تا در آن مکان پروردگار را پرستش و عبادت کنند تا از وی به خاطر دور شدن و نجات یافتن از خطرات تشکر کنند. عیسی مسیح همواره انسانها را دعوت میکرد تا با وی غذا بخورند، همه چیزها را با آنها تقسیم میکرد و آنان را به ظاهر شدن در اجتماع دعوت میکرد. با این عمل خویش پر هیزگاران را به حیرت وامیداشت، زیرا وی همه انسانها را حتی طردشدگانی مثل: گناهکاران، بدنامها، فقرا و بیماران را در جمع خویش مینیرفت. مسیحیان مناطق کلیسایی مختلف با تشکر از به یاد آوردن این عمل عیسی همگی دور محراب که «میز شام خدا» نامیده میشود کنار یکدیگر جمع میشوند تا در آن مکان در مراسم مقدس شام آخر شرکت کنند و شام را دریافت نموده و با یکدیگر تقسیم کنند. به مراسم مقدس نامبرده شخصی دعوت میشود که غسل تعمید شده است، فردی که نزدیک شدن به پروردگار را جستجو میکند یا آرزوی بخشیده شدن را دارد و به رحمت و برکت پروردگار امیدوار است نیز اجازه شرکت در مراسم مقدس شام آخر را دارد.

3. Das Kreuz

Das Kreuz ist von alters her das Zeichen der Kirche. Es symbolisiert die Mitte des christlichen Glaubens – den Tod Jesu am Kreuz. Zugleich verweist es darauf, dass die Kreuzigung nicht den Endpunkt der Geschichte Jesu darstellt, denn Gott hat Jesus vom Tod auferweckt.

In evangelischen Kirchen befindet sich das Kreuz meist über oder auf dem Altar. Es kann künstlerisch ausgeschmückt sein oder aber auch ganz schlicht. In einigen Kirchen ist der Körper des gekreuzigten Jesus nachgebildet und Teil des Kreuzes. Man spricht dann von einem Kruzifix.

Das Kreuz kann jedoch auch an anderen Stellen im Kirchraum und an der Außenseite der Kirche begegnen. Ebenso wurden und werden noch heute oft die christlichen Gräber mit einem Kreuz gekennzeichnet.

3-صلیب

صلیب از نظر قدمت نشانگر مکان کلیسا میباشد. صلیب سمبل قلب و مرکز اعتقاد مسیحی است. نشانه مرگ عیسی مسیح به روی صلیب است. با دیدن صلیب همچنین به ما یادآوری و اشاره ای به این مطلب میشود که به صلیب کشیده شدن عیسی مسیح آخر سرنوشت وی نبوده است، بلکه پروردگار پس از مرگ وی را از دنیای مردگان بیدار ساخت.

در کلیساهای پروتستان صلیب بالا و یا روی محراب قرار گرفته است. گاهی صلیب توی کلیسا هنرمندانه طراحی و ساخته شده است و گاهی نیز کاملاً ساده است. در بعضی از کلیساهای پیکر عیسی مسیح نیز بر روی صلیب حکاکی و یا نصب شده است. اینگونه صلیب ها را Kruzifix می نامند. برای نصب صلیب در کلیسا مکان خاصی در نظر گرفته نشده است. به همین جهت صلیب در درون و حتی بعضی مواقع نیز در بیرون کلیسا نصب میشود. امروزه هنوز نیز مرسوم است که قبرهای مسیحیان با صلیب مشخص شوند.

Foto: Evangelische Kirche von Westfalen

4. Die Bibel

Zu jeder evangelischen Kirche gehört die Bibel, auch „Heilige Schrift“ genannt. In der Regel ist sie aufgeschlagen auf dem Altar zu sehen. In größerem Buchformat und in aufwendiger Ausstattung bildet sie das sichtbare Zeichen für Gottes Wort. In der Altarbibel sind – wie üblich – das Alte und das Neue Testament vereint. Seit der Reformation der Kirche im 16. Jahrhundert bildet die Heilige Schrift das Zentrum des evangelischen Glaubenslebens. Aus ihr hören Christen Gottes Wort. Im Gottesdienst werden biblische Texte verlesen und durch die Predigt für die Gegenwart ausgelegt.

Die offene Altarbibel erinnert die Gemeinde an die Geschichte Gottes mit den Menschen. Er hat Welt und Mensch geschaffen. Er hat Israel aus der Sklaverei Ägyptens befreit. Am Sinai hat Gott die Zehn Gebote an Mose übergeben. Jesus von Nazareth hat den Menschen das Reich Gottes in Wort und Tat nahegebracht. Er verkörpert die Liebe Gottes in der Welt. Diese Geschichten von Gottes erlösender Barmherzigkeit stehen in der Bibel. Deshalb ist sie Grundlage und Maßstab des evangelischen Glaubenslebens.

4-انجيل

در همه کلیساهای پروتستان کتاب انجيل که به «نگارشات مقدس» نیز نامیده میشود وجود دارد. معمولاً انجيل به حالت باز شده در روی محراب قرار گرفته است. انجيل روی محراب کتاب بزرگی است که بسیار تزیین شده است و نشانه آشکاری برای سخنان پروردگار است. در انجيلی که روی محراب قرار گرفته است -طبق معمول- عهد عتیق و عهد جدید متحدانه در یک کتاب قرار گرفته اند. از زمان رفرماسیون در کلیسا از قرن شانزدهم میلادی به بعد کتاب مقدس مرکز ثقل ایمان پروتستان ها شده است. مسیحیان از طریق کتاب مقدس کلام خدا را می شنوند. در مراسم عبادت کلیسای بخشهایی از انجيل خوانده میشود و با موعظه کشیش این قسمتها در زمان تفسیر میشوند. کتاب مقدس باز شده ای که روی محراب قرار گرفته است عبادت کنندگان را به یاد داستان پروردگار با انسانها می اندازد. او جهان و انسانها را آفرید و اسرائیلیان را از یوغ بردگی برده داران مصری نجات داد. در صحرای سینا بود که خدا ده فرمان را به موسی ابلاغ فرمود. عیسی ناصری حکومت پروردگار را با کلام و در عمل برای ما انسانها ملموس تر ساخت. او عشق پروردگار را در جهان برای ما مجسم کرد. داستانهایی که دلسوزی رهایی بخش خالقمان را بیادمان می آورد در انجيل و تورات آمده اند. به همین دلیل این روایات بنیان و معیار زندگی اعتقادی پروتستان هاست.

Wohnt
ander an,
wie
gustus
sich
kommen
st.

5. Die Kerzen

In den meisten Kirchen stehen Kerzen auf dem Altar. Sie weisen uns hin auf Christus, der von sich im Evangelium sagt: „Ich bin das Licht der Welt“ (Johannes 8,12). Schon im 3. und 4. Jahrhundert wurden in den Ostergottesdiensten Kerzen angezündet. Auch die Gräber der Märtyrer – Christen, die wegen ihres Glaubens den Tod erleiden mussten – wurden mit Kerzen geschmückt. Oft steht am Taufstein die Osterkerze; eine große Kerze, um an Ostern und an die Auferstehung Jesu Christi zu erinnern. In vielen Gemeinden bekommen Menschen, die getauft werden, bei der Taufe eine Kerze geschenkt, die an der Osterkerze entzündet wird.

5-شمع ها

در اکثر کلیساها شمع ها روی محراب قرار گرفته اند. شمع ها برای ما نشانگر عیسی مسیح هستند، زیرا او از جانب خویش در انجیل روایت میکند: «من نور جهان هستم» (انجیل یوحنا فصل 8؛ آیه 12). از قرن سوم و چهارم میلادی در مراسم عبادات روزهای عید پاک در کلیساها شمع روشن میکردند. حتی روی قبرهای فدائیان، مسیحیانی که به خاطر ایمانشان محکوم به مرگ شده بودند نیز با شمع تزئین میشدند. اغلب شمع عید پاک کنار حوضچه غسل تعمید قرار گرفته است. یک شمع بزرگ که عید پاک و رستاخیز عیسی مسیح را به ما یادآوری می کند. در بسیاری از مناطق کلیسایی به افرادی که غسل تعمید میشوند در هنگام تعمیدشان یک شمع هدیه داده میشود که این شمع را با آتش شمع عید پاک روشن می کنند.

6. Die Kanzel

Die Kanzel ist der Ort, von dem der Pfarrer oder die Pfarrerin die Predigt hält, die Auslegung eines biblischen Textes. Die leichte Erhöhung der Kanzel und der Schalldeckel, der sich in vielen Kirchen über der Kanzel befindet, dienen dazu, dass der Pfarrer oder die Pfarrerin während der Predigt möglichst gut gesehen und gehört werden kann. Da die Predigt in evangelischen Kirchen sehr wichtig ist, sind viele Kanzeln reich verziert. Beliebt sind auch Darstellungen der vier Evangelisten, das heißt der Verfasser der vier in der Bibel enthaltenen Berichte über das Leben Jesu. Meist werden die Evangelisten mit ihrem jeweiligen Symbol dargestellt: Matthäus mit einem Menschen, Markus mit einem Löwen, Lukas mit einem Stier und Johannes mit einem Adler. Von der Kanzel ist das Lesepult zu unterscheiden, das im Altarraum oft der Kanzel gegenüber steht. Von ihm werden im Gottesdienst die biblischen Lesungen vorgetragen.

6-منبر (کرسی موعظه)

منبر مکانی است که کشیش در آن مکان به موعظه می پردازد و یک متن از انجیل را قرائت و تفسیر میکند. منبر قدری بالاتر از سطح زمین قرار گرفته است. سقفی که در بیشتر کلیساها بالای منبر قرار گرفته است حکم این را دارد که کشیش هنگام موعظه بهتر دیده و سخنان وی بهتر شنیده شوند. از آنجائیکه موعظه کشیش در کلیساهای پروتستان نقش بسیار مهمی را ایفا میکند تعداد کثیری از منبرها کاملاً زیبا تزئین شده اند. شرح و وصف چهار اناجیل و موعظه در این رابطه در مراسم عبادت کلیسایی از محبوبیت خاصی برخوردار است. منظور نویسندگان 4 انجیل که زندگی عیسی مسیح را شرح داده اند میباشد. اغلب این چهار اناجیل با نشانه های مختص به خودشان روایت میشوند. متی از طریق یک انسان، مرقس از طریق یک شیر، لوقا از طریق یک گاو نر و یوحنا از طریق یک عقاب نشان داده میشوند.

منبر با میز قرائت که در محرابخانه اغلب روبروی منبر قرار گرفته است فرق دارد. در مراسم عبادت کلیسایی خواندن نگارشات که در انجیل آمده اند پشت میز قرائت انجام میشود.

Foto: Evangelische Kirche von Westfalen

7. Die Antependien

An der Vorderseite von Kanzel und Altar hängen Antependien. Das sind kleine Vorhänge, die mit einem kurzen Text oder einem christlichen Symbol versehen sind. Je nach Feiertag oder Zeit im Kirchenjahr werden unterschiedliche Antependien verwendet. Grundfarbe, Text und Symbol verweisen auf den besonderen Charakter der entsprechenden Zeit im Kirchenjahr hin. Zu freudigen Festen wie Ostern und Weihnachten gehören weiße Antependien. Violett symbolisiert die Fastenzeit vor Ostern und die Adventszeit vor Weihnachten. Rote Antependien werden bei Festen verwendet, bei denen die Kirche im Mittelpunkt steht (zum Beispiel Pfingsten), während in der übrigen Zeit das Grün dominiert. Am Karfreitag, dem Tag der Erinnerung an den Tod Jesu, werden schwarze Antependien verwendet.

7-پیش‌آویز (به لاتین: antependium)

پیش‌آویزها پارچه‌ای تزئینی هستند که در کلیساها بر روی محراب، خواندگاه، منبر یا میز قرانت انداخته می‌شوند و پارچه‌ها یا پرده‌هایی هستند که روی آنها متن‌های کوتاه و یا علامت‌های مسیحی حک شده است. پیش‌آویزها به تعطیلات و مراسم کلیسایی ارتباط دارند. رنگ اصلی، متن و علامات روی آنها اشاره به مراسم خاص کلیسایی می‌کند. در جشن‌های شادمانی مثل عید پاک و کریسمس از پیش‌آویزهای سفید استفاده میشود. استفاده از رنگ بنفش در مراسم کلیسایی در زمان پرهیز و روزه، قبل از عید پاک و زمان ظهور، قبل از کریسمس مرسوم است. از پیش‌آویزهای قرمز در جشن‌های کلیسایی استفاده میشود که کلیسا در مرکز این جشن قرار گرفته است (برای مثال جشن پنطیکاست)؛ در زمانهای باقیمانده از پیش‌آویزهای سبز استفاده میشود. روز جمعه خاکستری، روز به یاد آوردن مرگ عیسی مسیح، پیش‌آویزهای سیاه آویخته میشوند.

Foto: Evangelische Kirche von Westfalen

8. Der Taufstein

In fast jeder Kirche gibt es einen Taufstein. In den ersten Jahrhunderten der Kirche wurden die Menschen noch in großen Taufbecken dreimal ganz untergetaucht. Seit dem 7. Jahrhundert stehen Taufsteine in den Kirchen meistens vorne in der Nähe des Altars, damit die Gemeindemitglieder immer an ihre eigene Taufe erinnert werden.

Taufsteine haben ganz unterschiedliche Formen. Manche haben zwölf Ecken und erinnern an die zwölf Apostel, andere haben acht Ecken und erinnern an die Arche Noah und die Sintflut, die nach dem biblischen Bericht acht Menschen überlebt haben.

Jesus selbst hat die Kirche beauftragt, mit Wasser zu taufen. Oft bringen Eltern ihre Kinder zur Taufe. Aber auch Jugendliche und Erwachsene können getauft werden. Bei der Taufe wird der Kopf des Täuflings dreimal mit Wasser begossen. Dabei werden die Worte gesprochen: „Ich taufe dich im Namen des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes.“ Durch die Taufe gehört ein Mensch zur Kirche. Die Taufe bleibt sein ganzes Leben lang gültig und wird nicht wiederholt.

8-حوضچه غسل تعمید

حوضچه غسل تعمید معمولاً در همه کلیساها هست. در اولین قرون کلیسائی انسانها سه بار در حوضچه های بزرگ کاملاً در آب فرو برده میشدند. از قرن هفتم حوضچه های غسل تعمید در کلیساها اغلب جلو و جنب محراب قرار گرفته اند تا شرکت کنندگان در مراسم عبادت کلیسائی همواره مراسم غسل تعمید خویش را به یاد آورند.

حوضچه های غسل تعمید به اشکال متفاوت ساخته شده اند. بعضی از آنها دوازده گوشه که نشانگر دوازده شاگرد عیسی هستند و برخی دیگر هشت زاویه دارند که اشاره ای به کشتی و طوفان نوح می کند که بر طبق گزارشات کتاب مقدس هشت انسان از این حادثه نجات پیدا کردند. عیسی مسیح به کلیسا مأموریت داد تا با آب تعمید دهد.

والدین اغلب فرزندان خویش را برای تعمید می آورند. البته نوجوانان و افراد بالغ نیز میتوانند تعمید داده شوند. هنگام غسل تعمید بر روی سر شخص تعمید شونده سه مرتبه آب ریخته میشود. همزمان این سخنان ادا میشوند: «من ترا به نام پدر، پسر و روح مقدس تعمید می دهم.» پس از تعمید، شخص به کلیسا تعلق میگیرد. غسل تعمید در طول عمر معتبر است و هرگز تکرار نمی شود.

9. Die Sakristei

In vielen Kirchen gibt es einen Nebenraum, die Sakristei. Dort werden alle für den Gottesdienst wichtigen Gegenstände aufbewahrt, wie zum Beispiel der Kelch für das Abendmahl oder die Tauschale, die bei der Taufe in den Taufstein gelegt wird. Die Sakristei dient auch als Vorbereitungsraum für den Gottesdienst. Hier zieht sich der Pfarrer oder die Pfarrerin den Talar an, ein schwarzes Gewand.

9-اتاق نگهداری وسائل و لوازم

در اغلب کلیساها یک اتاق جانبی نیز وجود دارد که آنجا کل وسائل و لوازم و حتی لباس های خاصی که در مراسم عبادت در کلیسا استفاده میشوند، همچنین جام شراب شام آخر و کاسه ای در آن آب غسل تعمید ریخته میشود و هنگام غسل تعمید روی حوضچه غسل تعمید گذاشته میشود نگهداری میشوند. از این اتاق نیز به منظور اتاقی که در آن تدارکات لازم برای مراسم عبادت کلیسایی صورت میگیرد استفاده میشود. در این مکان کشیش لباس خود را عوض کرده و یک خرقة، یک قبای سیاه بر تن میکنند.

Foto: Evangelische Kirche von Westfalen

10. Die Krippe

Eine Krippe ist ein Futterbehälter für Tiere. Sie erinnert an die Geburt Jesu. Seine Mutter Maria legte das Kind nach der Geburt in eine solche Futterkrippe, weil sie nichts anderes hatte. Die Krippe ist Zeichen dafür, dass Gott ganz Mensch geworden ist und, anders als ein Herrscher, auch in das Leben der armen und einfachen Menschen kommt und an ihrem Schicksal Anteil nimmt.

Zur Weihnachtszeit wird in der Kirche die Weihnachtskrippe aufgestellt. Manchmal beginnt man mit der Aufstellung einzelner Figuren und Szenen bereits zu Beginn der Adventszeit und erweitert diese, bis am 24. Dezember das Vollbild mit dem Jesuskind in der Krippe präsentiert wird.

Typische Figuren einer Weihnachtskrippe sind das Jesuskind in der Krippe, Maria und Josef, Ochse und Esel, Hirten und Schafe, die Engel und die drei Weisen aus dem Morgenland, die mit Geschenken zur Krippe pilgerten.

10-آخور

آخور مکانی است که در آنجا به حیوانات غذا داده میشود و ما را به یاد جایی میاندازد که عیسی مسیح در آنجا به دنیا آمد. مریم مادر عیسی مسیح پس از به دنیا آمدن وی او را در آخور گذاشت، زیرا که او هیچ جای دیگری نداشت. آخور نشانگر مکانی است که خدا در آنجا به دنیای ما وارد شد. او کاملاً به انسان تبدیل شد و دیگر فقط یک حاکم و فرمانروا نبود. او به زندگی فقرا و انسانهای معمولی وارد و در سرنوشت آنها سهیم شد.

هنگام کریسمس توی کلیسا آخور کوچکی ساخته میشود. اولین صحنه و گذاشتن اولین مجسمه درون آخور کوچک از اولین هفته ظهور (ادونت) شروع میشود و تا 24 دسامبر، شب کریسمس ادامه یافته و تکمیل میشود؛ در آنروز صحنه توی آخور تکمیل میشود و مجسمه عیسی مسیح که آخرین قسمت صحنه نمایش است به کل صحنه اضافه می شود.

مجسمه ها و اشکالی که در صحنه آخور بکار برده میشوند عبارت هستند از: عیسی مسیح نوزاد، مریم و یوسف، گاو نر، خر، چوپان ها و گوسفندان، فرشتگان و سه پادشاه (سه شخص خردمند) مغرب زمین که با هدایای خویش به سمت آخور به سفر زیارتی رفتند.

11- پنجره های کلیسا

پنجره های کلیسا از بیرون نادیدنی هستند. نوری که به درون کلیسا می تابد عکسها و تزئینات همچین نقاشی های ارزشمند روی شیشه را نمایان میسازد. هنگامیکه اشعه خورشید از لابلای شیشه های رنگی می تابد فضای درون کلیسا با زیباترین رنگها می درخشد. پنجره ها به این مکان یک جو خاص می بخشند: نوعی آرامش و وقار. چشمها با شادمانی بر روی پنجره ها به گردش درمی آیند و نشان میدهند که کلیسا دور چه چیزی یا شخصی می چرخد: عیسی مسیح و تأثیر خدا در جهان. نیاز به زمان دارد تا پیکر هائی که بروی این پنجره ها نقاشی شده اند را برانداز و رمز روایات انجیل را کشف کنیم. بعضی پنجره ها درباره تولد، مرگ و رستاخیز عیسی مسیح شرح میدهند. و بروی برخی دیگر انسانهائی ثبت شده اند که عیسی مسیح با آنها روبرو شده بود؛ اشخاصی که او آنها را شفا داده بود و کسانی که وی آنها را در اجتماع خویش پذیرفته بود.

روی پنجره های دیگر میتوانیم داستانهائی درباره ابراهیم، نوح، موسی، داود پادشاه یا آموزگاران کلیسا مثل مارتین لوتر (1483-1546) مشاهده کنیم. شخصی که قاطعانه قبل از تأسیس کلیسای پروتستان تأثیر خود را بجا گذاشته است.

در قرون وسطی، زمانیکه اکثر انسانها هنوز سواد نداشتند و نمی توانستند بخوانند پنجره های نقاشی شده کلیسا حکم انجیل نقاشی شده را داشت و این افراد از اینطریق با داستانهای کتاب مقدس آشنا می شدند. امروزه با این نقاشی ها به منظور ارج نهادن به هنر نقاشی برخورد نمی شود، بلکه با نگاه کردن به آنها تعمق فکری صورت میگیرد و شخص به آرامش خاطر می رسد: خدا نور است. همانگونه که نور از پنجره عبور میکند از همانطریق نیز پروردگار در مخلوقات خویش نفوذ می کند.

11. Die Kirchenfenster

Von außen wirken Kirchenfenster eher unscheinbar. Innen bringt das einfallende Licht Bilder und Ornamente zum Leuchten: kostbare Glasmalerei! Wenn die Sonne durch die bunten Scheiben scheint, leuchtet der Kirchoraum in den schönsten Farben. Die Fenster verleihen dem Raum eine besondere Atmosphäre: Ruhe und Würde. Mit Freude wandern die Augen über die Fenster. Sie zeigen, um wen und um was es in der Kirche geht: um Jesus Christus, um Gottes Wirken in der Welt. Es braucht Zeit, die dargestellten Figuren und Bibelgeschichten zu betrachten und zu entziffern. Einige Fenster erzählen von der Geburt Jesu, seinem Tod und seiner Auferstehung. Sie zeigen Menschen, denen Jesus begegnete, die er heilte und denen er Gemeinschaft schenkte. Auf anderen Fenstern lassen sich Geschichten von Abraham, Noah, Mose, König David oder Kirchenlehrern wie Martin Luther (1483 – 1546) entdecken, auf dessen Wirken die Entstehung der evangelischen Kirche maßgeblich zurückgeht. Im Mittelalter, als die meisten Menschen noch nicht lesen konnten, dienten die Kirchenfenster als gemalte Bibeln und erzählten Geschichten. Auch heute zielen diese Fenster nicht auf Bilderverehrung, sie dienen der persönlichen Meditation: Gott ist Licht. Wie das Licht durch die Fenster fällt, so durchdringt Gott seine Schöpfung.

Foto: Evangelische Kirche von Westfalen

12. Die Kirchenbänke

In den meisten Kirchen sind Kirchenbänke oder Stühle vorhanden, auf die sich die Besucher der Kirche setzen können. Dies war nicht immer so: Bis zum 13. Jahrhundert war es üblich, im Gottesdienst zu stehen oder zu knien. Vor allem die Bedeutung der Predigt in der evangelischen Kirche führte dazu, dass verstärkt Kirchenbänke aufgestellt wurden. Im Sitzen kann sich der Gottesdienstbesucher leichter auf die Predigt konzentrieren. Demgegenüber erhebt sich die Gemeinde zum Gebet, zum Glaubensbekenntnis und zum Segen von den Plätzen und zeigt so ihren Respekt vor Gott.

12-نیمکتهای کلیسا

در اکثر کلیساها نیمکتهای و یا صندلی هائی چیده شده اند که شرکت کنندگان در مراسم عبادت کلیسا بتوانند بروی آنها بنشینند. همیشه اینگونه نبوده است: تا قرن 13 میلادی شرکت کنندگان در مراسم عبادت کلیسا می ایستادند یا زانو میزدند. به خاطر ارزش معنوی موعظه در کلیسای پروتستان بر تعداد نیمکتهای افزوده شد. شرکت کننده در مراسم عبادت کلیسا در حالت نشسته بهتر میتواند به موعظه تمرکز کند. فقط در هنگام دعا، در موقع خواندن ایمان نامه و هنگامیکه کشیش تقاضای رحمت و برکت میکند اهالی منطقه که برای عبادت در کلیسا جمع شده اند به خاطر احترام گذاشتن به پروردگار به پا می خیزند.

Seg - nend hal - te Hän - de ü - ber uns.
 Frie - den.
 Em⁷ A⁷ G^{maj7} D/F#

Rühr uns an mit dei - ner Kraft.
 D G^{maj7} Em⁷ A⁷

In die Nacht der Welt hast du uns ge - stellt,
 f#m⁷ Hm⁷ G^{maj7} Em⁷ A⁷

dei - ne Freu - de aus - zu - brei - ten.
 D G^{maj7} Em⁷ A⁷

In der Trau - rig - keit, mit - ten in dem Leid,
 Hm G^{maj7} A⁷ D

laß uns dei - ne Bo - ten sein.
 D

wird nach jeder Strophe wiederholt.

Möge dein
 Wind dir die
 Sonnenschei
 und Wärme g
 Der Regen mö
 und bis wir bei
 halte Gott schüt
 Gott möge bei di
 dich schützend in s
 Deine Wege mögen d
 freundliches Wetter be
 Wind stärke dir deinen
 und mögest du längst in
 wenn der Teufel bemerkt,

13. Das Gesangbuch

Evangelische Gesangbücher liegen im Kirchoraum aus. Im Gottesdienst singt die Gemeinde daraus. Sie enthalten eine Sammlung von religiösen Liedern. Seit dem Mittelalter sind Gesangbücher im europäischen Christentum bekannt. Das heutige Gesangbuch enthält mehr als 600 Lieder zu christlichen Festen wie Weihnachten, Ostern, Pfingsten, aber auch zu biblischen Texten und zu theologischen Grundthemen wie Vertrauen auf Gott, Gerechtigkeit und Frieden. Sowohl die Texte als auch die Melodien der Lieder stammen aus unterschiedlichen Zeiten, vom Mittelalter bis zur Gegenwart. Martin Luther hat besonders viele Texte und Melodien verfasst, die im Evangelischen Gesangbuch stehen. Es enthält auch biblische Texte, Gebete, Glaubensbekenntnisse der Kirche und Vorschläge für besondere Gottesdienste und Andachten.

13-کتاب سرود

کتابهای سرود پروتستان در کلیسا به معرض نمایش گذاشته شده اند. اهالی منطقه هنگام عبادت در کلیسا سرودهایی از کتاب سرود میخوانند. این سرودها مجموعه ای از سرودهای دینی هستند. از قرون وسطی به بعد کتابهای سرود در جامعه مسیحی اروپا شناخته شده میباشند. کتابهای سرود امروزی بیش از 600 سرود در رابطه با جشنهای مسیحی مثل کریسمس، عید پاک، پنطیکاست و همچنین در رابطه با روایاتی که در انجیل آمده اند، مطالب اصلی الهیات مثل ایمان داشتن به پروردگار، عدالت و صلح دارند. روایات و همچنین ملودی این سرودها از زمانهای متفاوت سرچشمه گرفته اند؛ از قرون وسطی تا به امروز. مارتین لوتر متن ها و ملودی های زیادی تصنیف کرده و به رشته تحریر در آورده است که در کتاب سرود پروتستان مشاهده میشود و شامل روایاتی که در انجیل آمده اند، دعاها، اعتقادنامه های کلیسا و پیشنهادهای برای مراسم عبادتی خاص در کلیسا و دعاهای پرستشی است.

Foto: Evang. Medienpfarramt Stuttgart / Horst Schneek

14. Die Orgel

Musik ist in der Kirche von zentraler Bedeutung. Gottesdienste bestehen aus Wort und Musik. Martin Luther, einer der Begründer der evangelischen Kirche, sagte: „Gott redet mit uns durch sein Wort, und wir antworten ihm durch Gebet und Lobgesang.“ Die Orgel ist das traditionelle kirchliche Musikinstrument. Sie erklingt in fast jedem Gottesdienst und wird „die Königin der Instrumente“ genannt. Die meisten Orgeln sind Pfeifengorgeln. Sie haben sich seit mehr als 2000 Jahren fast nicht verändert. Sie bestehen sichtbar aus den Pfeifen (Metall- und Holzpfeifen), einer oder mehreren Tastaturen für die Hände, Pedalen für die Füße und den Registern, mit denen der Orgelspieler ganz unterschiedliche Musikinstrumente durch die Pfeifen zum Klingen bringen kann. In vielen Kirchen wird die Orgel von studierten Kirchenmusikern gespielt, die eine spezielle – auch theologische – Ausbildung haben. Die Orgel begleitet den Gesang der Gemeinde im Gottesdienst oder erklingt allein. Auch in Konzerten ist sie zu hören.

14-ارگ

موسیقی در کلیسا یک نقش اساسی ایفا میکند. مراسم عبادت کلیسایی از کلام و موزیک تشکیل شده اند. مارتن لوتر یکی از بنیانگذاران کلیسای پروتستان گفت: «خدا از طریق کلام خویش با ما حرف میزند و ما به او با دعا و سرودهای پرستشی پاسخ میگوئیم.» ارگ یک آلت موسیقی سنتی کلیسایی است. تقریباً در همه مراسم عبادت کلیسایی ارگ نواخته میشود و به «ملکه آلات موسیقی» معروف است. اکثر ارگ ها، ارگهای لوله ای هستند. و تقریباً از 2000 سال پیش تغییر چشمگیری نکرده اند. علناً ارگ ها از لوله های (فلزی یا چوبی)، یک یا چندین شستی پیانو یا ارگ برای نواختن از طریق دستها، پدال های پایی، دکمه ساز ارگ که از طریق آنها نوازنده ارگ وسائل موسیقی متنوعی را از طریق لوله ها می تواند بنوازد تشکیل شده اند. ارگ در بسیاری از کلیساها از طریق افرادی که دوره تحصیلی موسیقی کلیسایی را گذرانده اند نواخته میشود. این افراد دوره خاصی که شامل دوره تعلیمی الهیات است را پشت سر گذاشته اند. ارگ یا به تنهایی و یا هنگامیکه اهالی منطقه در مراسم عبادت در کلیسا سرود میخوانند نواخته میشود. در کنسرت ها نیز ارگ نواخته میشود.

15. Der Opferstock

Seit der frühen Christenheit ist es üblich, dass Geld für Bedürftige gesammelt wird. Paulus, einer der ersten Nachfolger von Jesus Christus, rief zu einer solchen Kollekte (Sammlung) für die Gemeinde in Jerusalem auf, berichtet die Bibel. Auch heute wird im Gottesdienst um Geld gebeten, sei es für die eigene Gemeinde oder für weltweite Projekte. In den meisten Kirchen steht dafür am Ausgang ein Korb oder eine Sammeldose bereit.

15-صندوق جمع آوری صدقات

از اوائل دوران مسیحیت مرسوم بود که صدقه برای مستمندان جمع آوری شود. در انجیل روایت شده که پولس که در رده اولین شاگردان عیسی قرار دارد در شهر اورشلیم مردم را به جمع آوری صدقات برای اهالی منطقه فراخوانده بود. امروزه نیز در مراسم عبادت در کلیسا صدقه برای خود کلیسای منطقه مسکونی یا برای پروژه های جهانی جمع آوری می شود. به همین منظور جلوی درب خروجی کلیسا یک سبد یا یک صندوق جمع آوری صدقات گذاشته شده است.

16. Der Kirchturm

Kirchtürme prägen bis heute viele Städte, denn die Kirchen sind früher im Zentrum der Stadt gebaut worden. Die Türme stehen oft auf der Westseite der Kirche; dann betritt man die Kirche durch den Turmraum.

In sehr alten Kirchen diente der Turm früher als Schutz für die Bürger der Stadt. Dort verbargen sich die Menschen, wenn Feinde die Stadt angreifen wollten. Vom Turm aus wurde die Stadt auch verteidigt. Solche Türme sind nicht sehr hoch. Später wurden die Türme immer höher. Sie zeigen an, dass die Menschen sich nach oben, dem Himmel entgegen, ausrichten sollen, und weisen wie ein ausgestreckter Finger auf Gott.

16-برج کلیسا

از آنجائیکه قبلاً کلیساها در مرکز شهر بنا می شدند برج های کلیساها هنوز نیز شکل شهر ها را رقم زده اند. برج های کلیساها اغلب در ضلع غربی کلیساها هستند؛ زیرا از طریق اتاقک زیر برج به کلیسا وارد میشویم.

در کلیساهای بسیار قدیمی برج کلیسا حکم محافظ و مدافع اهالی شهر را داشت. در آنجا مردم هنگامیکه دشمنان میخواستند به شهر حمله کنند مخفی میشدند. از طریق برج از شهر دفاع میشد. اینگونه برج ها ارتفاع زیادی نداشتند. بعدها همواره برج های بلندتری ساخته شدند. برج ها ما را هدایت می کنند تا بتوانیم جهت خود را به سمت بالا، به سمت آسمان تنظیم کنیم. برج ها مثل یک انگشت به سمت خدا اشاره میکنند.

17. Die Kirchturmuhre

Kirchturmuhren gibt es, seitdem es Uhren gibt. Bereits im 14. Jahrhundert wurden einfache Uhren hoch in die Kirchtürme eingebaut. Anfangs noch ohne Zeiger, sorgten sie für einen Glockenschlag zur vollen Stunde. Damit erinnerten sie an die Gebetszeiten und die Zeit zum Gottesdienst. Nach und nach wurden die Uhren genauer und bekamen Uhrzeiger. Und weil es sehr lange kaum andere Uhren gab, bestimmten Kirchturmuhren auch die Zeiten für Arbeitsbeginn und Arbeitsende. Kirchturmuhren bedeuten auch heute noch Zeitansage. Sie erinnern daran, dass das Leben einen Rhythmus braucht: Arbeitsbeginn und Arbeitsende, aktives Leben und Ruhezeit, Zeit für andere und Zeit für Gott. Der Glockenschlag sagt auch: Deine Zeit ist begrenzt, lebe dein Leben verantwortungsvoll. Christen werden außerdem beim Blick auf die Kirchturmuhre daran erinnert, dass ihre Glaubenstradition und die aktuellen Fragen der Zeit zusammengehören, dass Christsein und Weltverantwortung verbunden sind.

17-ساعت نصب شده روی برج کلیسا

ساعت های روی برج کلیسا از زمانیکه ساعت وجود دارد ساخته شده اند. از قرن 14 میلادی این ساعت ها بالای برج کلیسا نصب شده اند. قبلاً این ساعت ها بدون عقربه ساخته میشدند و هر ساعت یکبار ناقوس کلیسا به صدا در می آمد و ساعت عبادت و زمان عبادت در کلیسا را یاد آوری میکرد. سپس ساعت ها دقیقتر ساخته و عقربه دار شدند. و از آنجائیکه ساعت های دیگری در مراکز شهر ها وجود نداشت ساعت های روی برج کلیسا زمان شروع و پایان کار اداری را نیز اعلام می کردند و به نواختن در می آمدند. امروزه نیز هنوز ساعت های روی برج کلیساها زمان را اعلام میکنند. این ساعت ها به ما یادآوری می کنند که زندگی نیاز به یک ریتم خاص دارد: زمان شروع و پایان کار اداری، وقت فعالیت و وقت استراحت؛ وقتی که صرف دیگران می کنیم و زمانی که برای خدا در نظر میگیریم نیز از یک ریتم خاص برخوردارند. صدای زنگ ناقوس کلیسا همچنین به ما یادآوری می کند که زمان زندگی ما نامحدود نیست، پس باید زندگی مان را با مسئولیت سپری کنیم. همچنین به مسیحیان زمانیکه به ساعت روی برج کلیسا نگاه میکنند یادآوری می شود که راه و روش عقیدتی و سنوالاتی که در حال حاضر برای آنها مطرح میشود با یکدیگر مرتبط هستند یعنی مسیحی بودن با مسئولیت در مقابل دنیا جدا از یکدیگر نیستند.

Foto: Evangelische Kirche von Westfalen

18. Die Glocken

Glocken gibt es, seit die Menschen gelernt haben, Metalle herzustellen und zu verarbeiten. Entwickelt wurde diese Technik in Asien, zunächst in China. Über die Handelsstraßen hat sich die Kunst, Glocken herzustellen, schließlich auch nach Europa ausgebreitet. Sie sind mit Zeichen oder Bibelworten geschmückt und haben oft Namen, die auf ihre Herkunft oder ihre Aufgabe verweisen, zum Beispiel Tauf- oder Sterbeglocke.

In den Kirchen hängen die Glocken zumeist in den Türmen und werden nach einer bestimmten Ordnung geläutet. Glocken haben zwei wichtige Aufgaben: Zum einen rufen sie dazu auf, sich zum Gottesdienst am Sonntagmorgen oder zu anderen Festzeiten zu versammeln; zum anderen geben sie den Menschen in der Stadt bekannt, wann die Zeit zum Gebet gekommen ist. In einigen Städten weisen Glocken auch noch darauf hin, dass ein Gemeindeglied getauft oder zu Grabe getragen wird. So begleiten Glocken die Menschen einer Stadt oder eines Dorfes mit ihrer Musik durch den Tag, ja durch ihr ganzes Leben.

18-ناقوس های کلیسا

ناقوس های کلیسا از زمانیکه انسانها فلز را کشف کردند و آموختند که چگونه روی فلز کار کنند ساخته شده اند. این صنعت در آسیا بسط و تکامل یافت؛ قبل از همه جا در کشور چین. از طریق راههای ارتباطی بازرگانی هنر ساختن ناقوس های کلیسا سرانجام به اروپا نیز انتقال یافت. این ناقوس ها با علامات یا کلماتی از انجیل تزئین یافته اند و اغلب لقبی دارند که مشخصه منشأ یا وظیفه ای که عهده دار شده اند می باشد. مثل صدای ناقوسی که هنگام غسل تعمید یا مرگ به صدا در می آید. ناقوس های کلیسا اغلب در برج کلیسا آویخته شده اند و بر منوال نظم خاصی به صدا در می آیند. ناقوس های کلیساها دو نقش مهم بر عهده دارند: اول: آنها مردم را در روزهای یکشنبه یا جشن ها دعوت به مراسم عبادت کلیسایی و تجمع در کلیسا می کنند. دوم: از طریق ناقوس ها به اهالی شهر اطلاع داده میشود که زمان عبادت و دعا سر رسیده است. در بعضی شهرها ناقوس کلیسا هنگام غسل تعمید یا هنگامیکه مرده به سمت قبر حمل میشود نیز شنیده میشود. از اینطریق ناقوس ها اهالی یک شهر یا روستا را با ملودی خویش در طول روز و در طول زندگی همراهی میکنند.

19. Der Hahn

Auf Kirchturmspitzen zeigt oft ein Hahn aus Metall die Windrichtung an. Sehen, „woher der Wind weht“, das ist hier auch symbolisch gemeint. Es bedeutet: Achtet auf die Zeichen der Zeit. Der Hahn kündigt mit seinem Krähen in der Morgendämmerung den Beginn des neuen Tages an. Auch das wurde für Christen zur Mahnung, die von Gott geschenkte Zeit bewusst zu leben. In der Bibel verbindet sich mit dem Hahn eine besondere Geschichte. Jesus prophezeit seinem Schüler Petrus, der gerade große Versprechungen macht: „Ehe der Hahn kräht, wirst du mich dreimal verleugnen“ (Matthäus 26,75). Und genau so geschieht es: Petrus bestreitet aus Angst vor Verfolgung, Jesus auch nur zu kennen. Dann kräht der Hahn und erinnert Petrus an sein Versprechen. Petrus erkennt sein Versagen. Er bereut es bitter und wird dann erst recht zu einem mutigen Zeugen für Jesus. Der Hahn warnt also Christen davor, wie schnell Angst oder der eigene Vorteil stärker sein können als der Wille, Gott zu folgen. Er tröstet aber auch. So lange der Hahn kräht, also jeden Tag, ist es möglich, sein Leben neu auszurichten, sich nicht nach dem Wind zu drehen, sondern nach Gottes Willen zu suchen.

19-خروس

روی بالای برج کلیسا اغلب یک خروس فلزی نصب شده که جهت وزش باد را نشان می دهد. در اینجا عبارت «باد از کدام جهت می وزد» سمبولیک بکار رفته است و به معنی: به نشانه های زمان توجه کردن می باشد. خروس با صدای بانگ خویش در سپیده سحر شروع روز تازه ای را به ما اطلاع می دهد. این عمل برای مسیحیان نوعی هشدار است تا زمانی را که خدا به ما هدیه داده هشیارانه سپری کنیم. در رابطه با خروس در انجیل یک داستان خاص آمده است. عیسی مسیح به پطرس یکی از شاگردان خویش که از خود انتظارات بیش از اندازه داشت می فرماید: «پیش از اینکه خروس بخواند، تو سه بار مرا انکار خواهی کرد.» (انجیل متی فصل 26؛ آیه 75) و همینگونه نیز اتفاق افتاد: پطرس به دلیل ترس از تحت تعقیب واقع شدن انکار کرد که عیسی مسیح را می شناسد. پس از بانگ خروس پطرس به یاد وعده ای که داده بود به یاد پیمان شکنی خویش افتاد. او از عمل خویش بسیار پشیمان شد و پس از آن ماجرا به یک شاهد جسور عیسی تبدیل می شود. بنابراین خروس به مسیحیان هشدار میدهد که با چه سرعتی ترس یا پیروی از منافع شخصی باعث سرپیچی از خواست خدا می شود. با این وجود خروس به ما دلداری نیز میدهد: تا زمانیکه بانگ خروس شنیده میشود یعنی هر روز این امکان برای ما وجود دارد تا زندگی خود را تنظیم کنیم و با هر وزش بادی از مسیر خود منحرف نشویم، بلکه خواست خدا را پیدا و دنبال کنیم.

Impressum

Herausgegeben von der Evangelischen Landeskirche
in Württemberg
Gänsheidestraße 4 | 70184 Stuttgart
www.elk-wue.de

Gestaltung: Arbeitsbereich Kommunikation der
Evangelischen Kirche von Westfalen
Titelfoto: Dieter Skubski
Foto Rückseite: Evangelische Kirche von Westfalen
Überarbeitung für die Evangelische Landeskirche
in Württemberg: Klaus Rieth und Frank Zeeb
Übersetzung in Farsi: Fariba Nikzat
Satz + Herstellung: Evangelisches Medienhaus GmbH, Stuttgart

Dank

Wir danken der Evangelischen Kirche von Westfalen,
insbesondere deren Arbeitsbereich Kommunikation, für die
Überlassung der Rechte und Vorlagen.

ترجمه آلمانی به فارسی توسط لودیا فریبا نیکزات انجام گرفته است.

